

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
ГО “ВСЕУКРАЇНСЬКА АСАМБЛЕЯ ДОКТОРІВ НАУК
З ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ”
МІЖНАРОДНА КАДРОВА АКАДЕМІЯ
UNIVERSIDAD CENTRAL DEL ECUADOR
UNIVERSIDAD TECNOLÓGICA ISRAEL (REPÚBLICA DE ECUADOR)
“ANANIA SHIRAKATSI” UNIVERSITY OF INTERNATIONAL RELATION (ARMENIA)

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 8

Матеріали

*Міжнародної науково-практичної конференції
присвяченої 30-річчю МАУП*

*“Актуальні проблеми модернізації
недержавного сектору освіти в Україні
у контексті світових тенденцій і національної практики”*

м. Київ, МАУП, 11 квітня 2019 р.

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2019

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 3 від 27.03.19)*

Редакційна колегія:

М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
Є. О. Романенко (заступник голови), д-р наук з держ. упр., проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
А. М. Кислий, д-р юрид. наук., проф.;
О. Л. Фещенко, канд. екон. наук, доц.;
Л. В. Янюк (виконавчий редактор)

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 8: Матеріали Міжнар. наук. конф. “Актуальні проблеми модернізації недержавного сектору освіти в Україні у контексті світових тенденцій і національної практики”, 11 квітня 2019 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова) [та ін.]. — 2019. — 460 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Сарабун О. Б. <i>Екзистенційний вимір освітнього самоздійснення як спосіб протистояння безособовості людини</i>	261
Чолишкіна О. Г., Домків Т. С. <i>Алгоритм пошуку пароля до PDF файла із застосуванням технології CUDA.....</i>	264
Ліскін В. О. <i>Система моніторингу навчального процесу в системі Moodle на основі чанк-орієнтованого підходу</i>	266
Бацуровська І. В., Грубань В. А. <i>Проблеми розвитку STEM-освіти: педагогічний аспект.....</i>	271
Дяченко М. П., Людвиченко В. О. <i>Про розробку веб-застосунку “моніторинг і обчислення вартості продовольчого кошика в Україні”</i>	274
Яворська В. Г. <i>Історія та перспективи вдосконалення приватних навчальних закладів в Україні: правові та практичні тенденції</i>	277
Магас Н. В. <i>Стан недержавної вищої освіти в сучасній Україні</i>	280
Дмишко О. С., Гудиш В. Г. <i>Психологія управління недержавними ЗВО.....</i>	283
Стівакова Н. О. <i>Сучасні ризики розвитку недержавної вищої освіти в Україні</i>	287
Кривоберець М. М. <i>Особливості надання недержавних освітніх послуг у сфері туризму в Україні</i>	290
Вейнгард К. О. <i>Інноваційний характер недержавної системи вищої освіти як одна з важливіших її ознак і пріоритетів</i>	292
Черкаська В. В. <i>Підтримка розвитку недержавної освіти в аграрній сфері.....</i>	294
Негода Ю. В. <i>Особливості трансформації аграрних комплексів у контексті розвитку недержавної освіти</i>	296
Миколаєць А. П. <i>Вплив комерційних і неприбуткових організацій на формування соціального партнерства з органами влади у сфері освіти.....</i>	298
Доносо Варгас Дієго Хосе <i>Формування нової моделі підготовки фахівців поліції в Україні та Еквадорі на основі компетенцій тісного підходу</i>	300
Rosero L. M., Cobos A. R., Calahorrano C. R. <i>Transformational leadership of teachers as competition race police sciences and safety of quito in the period 2018–2020</i>	304
Cobos A. R., Rosero L. M. <i>Technology as a fundamental tool in the formation of police officers of Ecuador in the period 2018–2020</i>	307

ЕКЗИСТЕНЦІЙНИЙ ВИМІР ОСВІТНЬОГО САМОЗДІЙСНЕННЯ ЯК СПОСІБ ПРОТИСТОЯННЯ БЕЗОСОБОВОСТІ ЛЮДИНИ

*Багато знань — це ще не мудрість
(Геракліт)*

Сучасна система вищої освіти України пропонує до вибору абітурієнтів надзвичайно розмаїтий спектр галузей наук, спеціальностей та спеціалізацій. Кожен, хто з раннього віку пізнав індивідуальні природні нахили та здібності, а також має уяву про бажані шляхи реалізації своїх життєвих планів та мрій, свobodний обирати спрямування власного майбутнього професійного розвитку. Проте, враховуючи всю різноманітність освітнього ринку послуг, варто відзначити певні універсальні тенденції та потенційні загрози, що в окремих чи почасти тенденційних ситуаціях приводять молодих людей до розчарувань та зневіри в якості та затребуваності персональних фахових компетенцій. Домінуючим типом мислення, на розвиток якого робиться ставка в більшості робочих навчальних програм вищих закладів освіти, є так зване раціонально-логічне або розрахункове мислення. Натомість рефлексивне мислення, яке спонукає до осмислених роздумів над базовими екзистенційними проблемами людського існування, зазвичай відсторонюється на задвірки навчального процесу. Вимогою якості освіти стає достатня аналітична база в межах вузькоспеціалізованої галузі технічно орієнтованого знання. Якщо ж в підсумку випускник вишу не знаходить прямої можливості реалізувати свої фахові компетенції, він мимоволі опиняється в стані апатії та перманентної ворожості до всієї системи освіти зокрема та до способів організації соціального буття загалом [6].

Альтернативним шляхом, котрий зберігає необхідну до вимог сучасності орієнтованість освіти на поглиблення спеціалізації знань, але при цьому убезпечує студента від знеособлення та фрустрації, є посилення тенденцій до гуманітаризації та філософізації навчального процесу безвідносно до його вузької професійної спеціалізації. Аби реалізувати свій внутрішній потенціал, знайти своє місце в житті і навчитись бути щасливою, людині недостатньо досягнути певні знання, вміння та навички в межах обраної нею професії. Освіта має виробити адаптивні механізми пристосування до суперечливих умов життя, котрі ніколи не раціоналізуються вичерпно і без залишку. Відтак, означимо базові очікування від системи вищої освіти, котра буде здатна сформулювати не лише професіонала своєї справи, а й людину гармонійну, спроможну свідомо і відповідально здійснювати себе як проект бажаного майбутнього [4]:

- Освіта як процес розвитку потенційної для кожного здатності **раціонального мислення**, котре виформовується через зусилля концентрації та тривалого утримання в свідомості певного зважено аргументованого розмислу;
- Освіта як навичка **рефлексивного мислення**, котре уможлиблює практику свідомого самопізнання та осмисленого освоєння світу з огляду на обрані координати персонального життєсвіту;

- Освіта як ангажованість **світоглядним мисленням**, з допомогою якого людина зацікавлюється гранично значимими для її життя проблемами: як влаштований світ? чи існує Бог? як співвідносяться у людині душа і тіло? що таке добро і зло? що таке щастя, справедливість, свобода, істина? тощо;
- Освіта як здатність **критичного мислення**, яке спонукає засвоювати знання не як готовий продукт, а в процесі різнобічного аналізу альтернативних точок зору та вибору значущих для індивіда цінностей;
- Освіта як практика **логічного мислення**, яке привчає до несуперечливого, аргументованого, послідовного викладу власних думок з метою встановлення їхнього місця в сфері теоретичного чи практичного знання;
- Освіта як вміння **мислити універсально**, тобто бути здатним відстежувати міждисциплінарні та міжкультурні смислоутворюючі горизонти складної глобалізованої дійсності, не замикаючись в рамках своєї вузької фахової орієнтації;
- Освіта як вправління в здатності **проблематизувати світ** через практику безупинного запитування щодо його підстав та мети всіх процесів, які в ньому відбуваються. Такий підхід знімає з нашого повсякдення пелену звичного, самоочевидного та банального;
- Освіта як можливість **надавати сенс** подіям свого життя в процесі конструювання наративних оповідей про його значимі виміри. Йдеться про вміння об'єднувати розрізнені сторінки власного самоздійснення у внутрішню логічну єдність;
- Освіта як плекання здатності **інтелектуального подиву**, який є духовним актом, що формує предмет наукового пошуку чи означає сферу бажаного особового самоздійснення. Здатність дивуватися впорядкованості світу є джерелом інтересу до пізнання його законів та принципів;
- Освіта як виховання **гуманістичної орієнтації** людського життя, котре турбується про забезпечення умов для здійснення гідності й свободи особи, її прав на щастя, вияв своїх здібностей та гармонійний розвиток;
- Освіта як спосіб розуміння **соціальної природи людини**, який уможливорює взаємовигідну міжособову взаємодію, а також соціальної природи розуму, що розкриває свій потенціал лише в контекстуально орієнтованому середовищі культурно значущих сенсів;
- Освіта як розвиток **методологічного мислення**, що дозволяє обирати для пріоритетних професійних та життєвих цілей найефективніші пізнавальні інструменти, які зумовлять досягнення бажаного результату з найменшою втратою ресурсів;
- Освіта як мистецтво **діалектичного мислення** в сенсі здатності вести зважену аргументовану дискусію зі співрозмовником з врахуванням динамізму різноплановості та внутрішньої суперечливості обговорюваних проблем, при цьому зберігаючи настанову на досягнення порозуміння;
- Освіта як спосіб оформлення **ціннісного горизонту** людського життя, який передбачає вибудовування ієрархії значимого та конструювання ідеалу суспільного буття, який фіксує різницю між світом, в якому живемо, і тим, яким ми б хотіли його бачити;
- Освіта як компетенція в питаннях **етико-естетичного характеру**, котрі стосуються злободенних критеріїв розрізнення добра і зла, достойної та негідної поведінки, прекрасного і потворного, трагічного і комічного тощо;
- Освіта як здійснення **ідеалу мудрості**, який з необхідністю передбачає фахову компетенцію та аналітичну ерудицію, проте не обмежується ними, а претендує на гармонійну єдність у житті особи слова і дії, теорії і практики, досвіду і знань, розуму і моральності тощо [3].

Приклад доцільності інтерпретації людського персонального та професійного життя крізь призму екзистенційної настанови віднаходимо у філософії одного з найвідоміших мислителів XX ст., котрий репрезентував традицію німецької інтелектуальної культури, **М. Гайдеггера**. На вітчизняних теренах його постать ще у 60-ті роки XX ст. стала знаменом свободи та способом протистояння безособовості. Зокрема, однією із засад його мислення є постулювання особи як деміурга своєї буттєвості, коли вона не просто існує, а, насамперед, має відбутися. На цьому шляху їй не віднайти злагодженої програми дій чи сформованого алгоритму поведінки. На власному життєвому прикладі М. Гайдеггер відстоював потребу уникати підступного “одноколісного” мислення і, набравшись рішучості та концентрації зусиль, підпорядковував своє життя внутрішній дисципліні та відповідальності. Будучи членом академічної спільноти, він вважав, що саме цих рис не вистачало і німецькому університетові для того, щоб розвивати конструктивний потенціал своєї незалежності [2].

У діяльному звершенні власного життя особа пересвідчується, що сфера наукових категорій ґрунтується на екзистенційній основі. Відтак, людське існування виявляється через екзистенціали турботи, смерті, сумління, провини, закинутості, відчаю тощо. Зокрема, в трагічному стоянні перед ніщо розкривається зміст людської тривоги. Світ тут немов би береться в дужки, а людина залишається віч-на-віч зі своєю скінченністю. Буття постає як конкретна відкритість до своїх безмежних можливостей та здатність проблематизації власних підстав. У стосунку до нього людина уникає загубленості в розрізнених життєвих ситуаціях та протистоїть уніфікуючій потребі продукувати і здобувати. Особа здійснює буттєві відносини в часі та визначає своє відношення до смерті як крайньої зовнішньої межі. У такому випадку вона, сприймаючи себе “пастухом” буття, переживає відповідальність за можливість втілення його потенціалу через здійснення власного “Dasein”, тобто “тут-буття”, “буття у світі” [1].

У підсумку відзначимо, що чим далі ми просуваємось по сходинках науково-технічного поступу сучасності, тим більшою невизначеністю характеризуються наші спроби судити про прийдешнє, адже, з одного боку, ми розвинули здатності аналітично-каузального пізнання, а з іншого, дійсність з кожним кроком історії підлягає все складнішим за свою непередбачуваність змінам. Вона не є стабільною, її динамізм виявляється невідомою змінною новизни у всіх рівняннях життєвих подій. Саме у принципі гуманітаризації сучасної вищої освіти та її орієнтації на софійний світоглядний розвиток особи вбачаємо спосіб означення наших майбутніх цивілізаційних перспектив гідного людського буття [5].

Джерела

1. Гайдеггер М. Буття в околі речей // Возняк Т. Тексти та переклади. – Х. : Фоліо, 1998. – С. 332–345.
2. Дахній А. Мартін Гайдеггер та екзистенційна філософія : монографія / Андрій Дахній. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2018. – 248 с.
3. Карась А. Філософія громадянського суспільства в класичних теоріях і неklasичних інтерпретаціях : монографія / А. Карась. – Київ ; Львів : Видав. центр ЛНУ ім. І. Франка, 2003. – 520 с.
4. Лютий Т. Свобода і розум / Т. Лютий // Людина в цивілізації XXI століття: проблема свободи. – К. : Наукова думка, 2005. – С. 71–85.
5. Попович М. Бути людиною / М. Попович. – К. : Вид. дім “Києво-Могилянська академія”, 2011. – 223 с.
6. Тейлор Ч. Етика автентичності / Ч. Тейлор. – К. : Дух і літера, 2013. – 128 с.